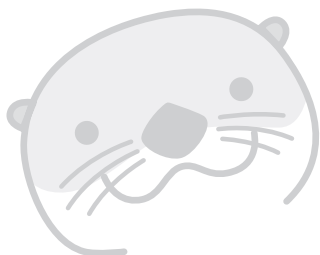

หวังว่านายจะสบายดีนะ

1

别来无恙

เป็ยหนาน

เซี่ยน

หนิงเหมิงฉา

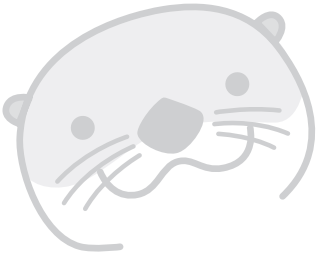
แปล

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

กวีและนักเขียนหลายคนมักเปรียบเทียบว่า ฤดูร้อนเป็นฤดูที่โรแมนติกที่สุด ท้องฟ้าจัดจ้า เมฆใส ลมพัดอ่อนๆ อากาศน่านอน และความรักอันอบอุ่นของหนุ่มสาว

เช่นเดียวกับบรรยากาศครั้งแรกที่กัจฉ์เขียนกับจวงฝานซินที่ได้พบกันในฤดูร้อนปีหนึ่งที่ทรงเจิง จากคนแปลกหน้า กลับกลายเป็นเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมชั้น และผูกพันกันยิ่งขึ้น

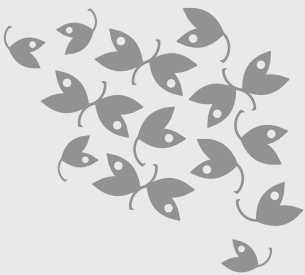
เรามาดูตามจุดเริ่มต้นของกัจฉ์เขียนและจวงฝานซินไปด้วยกัน รับรองได้เลยว่า หนังสือเล่มนี้จะทำให้คุณสัมผัสได้ถึงความรู้สึก “สดชื่น มีชีวิตชีวา ขมขื่น หวานล้ำ ค่ะเนิงหา” เช่นเดียวกับที่จวงฝานซินให้คำนิยาม “รักแรกในฤดูร้อน” แน่นอนค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่ 1

ฤดูร้อนของหญิงเวิ้งร้อนอบอ้าวเป็นพิเศษ จวงฝานชินสวมผ้ากันเปื้อนหมกตัววาดภาพอยู่ในห้อง เขาไม่ได้ขยับไปไหนมาสีชั่วโมงแล้ว ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงเห่าที่ทรงพลังของสุนัข เสียงนั้นกังวานฟังชัด เหมือนดังมาจากหน้าบ้านเขาเอง

จวงฝานชินวางจานสีลงแล้วเดินไปที่ระเบียงเพื่อมองออกไปข้างนอก นอกประตูรั้วมีชายชราคนหนึ่งจูงสุนัขพันธุ์เยอรมันเชพเพิร์ดผ่านมา ชายชราคนนั้นแซ่เซวีย อาศัยอยู่บ้านหลังข้างๆ เพียงลำพัง จวงฝานชินรีบตะโกนทักทายอย่างกระตือรือร้น “ปู่เซวีย”

เซวียเฒ่าเซ็นหยุดเดินแล้วกวักมือเรียกจวงฝานชิน “เสี่ยวจวง ลงมาข้างล่างสิ!”

จวงฝานชินวิ่งหายับลงบันไดไป พอทะเลสุสวนหย่อมหน้าบ้านก็เบรกเอี้ยวที่หน้าประตูรั้ว หัวยังไม่ทันเย็นให้มันคงก็ถูกเจ้าเยอรมันเชพเพิร์ดโถมตัวไล่เต็มแรง เขาชอบลูกหมาลูกแมวมาตั้งแต่เด็ก แต่เสียดายที่แม่ไม่ยอมให้เลี้ยง

เซวียเฒ่าเซ็นมองเขา “ผ้ากันเปื้อนและสีหมดแล้ว วาดภาพอีกแล้วหรือ”

“ฮะ” จวงฝานชินตอบรับเบาๆ ความตื่นเต้นบนใบหน้ายังคงไม่จางหายไป เขาถามต่อ “ปู่เซวีย ปู่จะเลี้ยงหมาหรือฮะ” เหมือนหมาตัวนี้ยังเด็กอยู่เลย “มันอายุเท่าไรรแล้วฮะ”

เซวียเฒ่าเซ็น “เพิ่งหนึ่งขวบ กำลังชนเลยละ”

จงฟานซินก้มมองกันสุนัข เป็นตัวผู้ แกรมทำหมันแล้ว แสดงว่าแกต้อง
ไต่ไปตลอดชีวิตสินะ เขาลูบหัวสุนัขอย่างเอ็นดูแล้วถามอีก “ปู่สะ มันชื่ออะไร
หรือฮะ”

เซวียเม่าเซิน “ยังไม่ได้ตั้งเลย ปู่เพิ่งไปรับมันมานี่เอง” ใบหน้าชายชรา
ยังคงความปลาบปล้ำม ก่อนจะนั่งยองๆ แล้วเอ่ยรากับกำลังพูดความลับระดับ
ประเทศ “หมาตัวนี้ปู่เตรียมไว้ให้หลานชาย จะให้เขาเป็นคนตั้งชื่อมันเอง”

จงฟานซินอึ้งเล็กน้อย หันไปมองเซวียเม่าเซินอย่างงงๆ เขาจำไม่ผิด
แน่ ก็เป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งหลายปี แต่เขาแทบไม่เคยเห็นญาติพี่น้องของ
เซวียเม่าเซินเลย ชายชราอยู่ตัวคนเดียว มีคนขับรถ มีแม่บ้าน แกรมเวลาไปเที่ยว
แต่แต่ละครั้งก็หายไปนานเป็นเดือนสองเดือน ทุกคนยังคิดอยู่เลยว่าตอนหนุ่มๆ
เซวียเม่าเซินคงเป็นคู่แข่งงานที่ไม่มีลูก พอแก่ตัวลงจึงกลายเป็นชายชราที่ต้อง
อยู่เพียงลำพังอย่างเปล่าเปลี่ยว

เซวียเม่าเซินมองค้อนจงฟานซินพร้อมคิดว่าเด็กโง่ จากนั้นจึงหยิบห่อขนม
ออกจากกระเป๋า “เสี่ยวจงง เอ้า! รับประทานสิ”

จงฟานซินนั้นดีทุกอย่าง จะติดก็แค่จุกจิกเรื่องกินมากไปหน่อย เมื่อ
รับมาแล้วก็ดูตัวหนึ่งลีบหน้อยจนน่าใจหาย จะดีมากถ้าไม่ใช่ช็อกโกแลต เพราะเขา
ไม่ชอบกินช็อกโกแลตเลยนะสิ

เซวียเม่าเซินเอ่ยอย่างอารมณ์ดี “นี่ขนมสำหรับหมา เอาไว้กับเธอห่อหนึ่ง
ถ้าวันไหนหมาตัวนี้วิ่งชนออกไปข้างนอก เธอช่วยจับมันไว้หน่อยละ”

ทำไมไม่บอกตั้งแต่แรกนะ จงฟานซินยิ้มอายๆ แล้วเก็บห่อขนมไว้ใน
กระเป๋าผ้ากันเปื้อน เขาเพิ่งมองขาทั้งสองข้างของเจ้าเยอรมันเชพเพิร์ดพลงคิด
ในใจ ถ้าเจ้าหมานี้เกิดวิ่งตะบึงขึ้นมาเขาจะตามทันไหมเนี่ย ยังไงก็ไม่น่าไหว

เขาคิดในแง่ดี “ปู่สะ พอหลานชายปู่มาแล้ว เขาคงดูแลมันอย่างดีเลย
ใช้ไหม”

เซวียเม่าเซินส่ายหน้า “ไม่รู้สิ เขาเองก็อยู่ในวัยที่ไม่ค่อยสนอะไรเหมือนกัน”
อากาศวันนี้ทั้งร้อนทั้งอบอ้าว ชายชรา กับเด็กหนุ่มที่ยืนคุยกันหน้าประตู
รั้วต่างร้อนตับแตก ส่วนเจ้าเยอรมันเชพเพิร์ดนั้นขี้เกียจเท่าแล้ว ตอนนี้นมันนอน
ลิ้นห้อยไต่ร่มไม้ ดูท่าคงจะร้อนจนหมดแรง

จวงฝานซินเซ็ดเห็งื่อพลางเอ่ย “ปู่สะ เข้าไปตีหมาในบ้านผมก่อนไหม”
 เซวียเม่าเซิน “ไม่ต้องเกรงใจ หลานชายปู่คงใกล้ถึงแล้ว ปู่ต้องรีบกลับ”
 ทั้งสองบ้านสนิทสนมกันเป็นอย่างดี จึงไม่จำเป็นต้องสุภาพหรือรักษาท่าที
 อะไรมากมาย ก่อนไป เซวียเม่าเซินตบไหล่จวงฝานซินพลางเอ่ย “เย็นนี้มา
 กินข้าวกับพวกเราไหม วันนี้แม่บ้านหนูทำแต่ของอร่อยๆ มีทั้งหอยเป่าอันหนึ่ง
 กระเทียม เบ็ตบบน้ำผึ้ง น้ำแข็งใสกะทิใส่เผือก...”

จวงฝานซินโอดครวญด้วยความเสียดาย “ผมไม่กินกระเทียมแล้วก็ไม่กิน
 เผือกด้วยสิคะ”

บอกไปตั้งสามอย่าง แต่เจ้าเด็กนี่ไม่กินแล้วสอง เซวียเม่าเซินหยิกแก้ม
 จวงฝานซินแรงๆ พร้อมเอ็ด “ทำไมเลือกกินนัก ผมแหม่งแบบนี้ ทำไมได้ฝุ่น
 เมื่อบีที่แล้วถึงไม่พัดเธอปลิวไปเซินเจิ้นนะ”

ชายชราไม่เออมแรงสักนิด จวงฝานซินร้อง “อ๊วย” พลังรีบเอามือกุมแก้ม
 ตัวเอง ก่อนที่เขาจะใส่ใจกับความเจ็บปวด ก็เห็นเจ้าเยอร์มันเซฟเฟิร์ดลุกพรวด
 ขึ้นมา มันเห่าเสียงดังไปทางปากซอยซึ่งอยู่ห่างออกไปสิบกว่าเมตร

คนขับรถของเซวียเม่าเซินกำลังขับรถออพไฟร์คันหนึ่งเลี้ยวเข้ามา ชายชรา
 เอ่ยอย่างดีใจ “มาถึงแล้ว!”

จวงฝานซินซึ่งเอามือกุมแก้มอยู่หันไปมองบ้าง กระจกหน้ารถสะท้อนกับ
 แสงแดดที่จัดจ้า ทำให้มองเห็นคนข้างในไม่ชัด เห็นเพียงเค้าโครงร่างๆ เท่านั้น
 เสื้อเชิ้ตสีแดง มัดگلละสองข้าง กอดกระเป่าเบ็ดสีนีย์ หลานชายคนนี้แต่งตัว
 เก่งชะมัด

รถออพไฟร์จอดห่างออกไปสองสามเมตร จากนั้น ‘หลานชาย’ ที่นั่งข้าง
 คนขับก็กระโดดลงมา ตอนนี้อง จวงฝานซินถึงได้เห็นชัดๆ ว่าจริงๆ แล้วเธอ
 เป็นเด็กหญิง อายุประมาณเจ็ดแปดขวบ

เซวียเม่าเซินคิดไม่ถึงว่าหลานสาวจะมาด้วย จึงเป็นเรื่องน่ายินดีเกินคาด
 เขากลัวตัวเองจะทำให้เด็กหญิงตกใจ จึงค่อยๆ ขยับเข้าไปที่ละก้าวอย่างระมัด
 ระวังก่อนกางแขนแล้วอุ้มเธอ

เด็กหญิงชื่อปู่เปาเหยียน เธอเบะปาก ผ่านไปสักครู่ถึงเรียกอย่าง
 ระแวงระวัง “คุณตา” เสียงนั้นน่าเอ็นดูจนเซวียเม่าเซินยิ้มแก้มปริ เขาถามไถ่

สารทุกข์สุกดิบราวกับลืมไปแล้วว่าคนที่ตนกำลังรอคือหลานชาย

กู่เป่าเหยียนก้มลงไปก็เห็นเจ้าเยอร์มันเซฟเพิร์ดกำลังกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ “หมาที่พี่ชอบนี่นา”

ในที่สุดเซวียเม่าเซินก็นึกขึ้นได้ “พี่ชายหนูล่ะ”

กู่เป่าเหยียนชี้ไปที่รถ “หลับอยู่ข้างหลังคะ”

ทันทีที่พุดจบ ประตูด้านหลังก็เปิดออกพร้อมกับชายหนุ่มร่างสูงที่ก้าวลงมา ชายหนุ่มก้มศีรษะจึงมองไม่เห็นสีหน้า เขาปิดประตูด้วยมือข้างเดียว ส่วนมืออีกข้างถือหูฟังเฮดโฟนและตุ๊กตาของน้องสาว

ตุ๊กตาดาวนั้นสภาพบู๊บี้ เห็นได้ชัดว่าคงถูกนอนหนุนมาตลอดทาง แถมตอนนี้มันยังถูกหิ้วปีกไว้กับหูฟัง จวงฝานชินมองชายหนุ่มคนนั้น เลื้อยกางเกง ยืนรองเท้าผ้าใบ ดูธรรมดาแทบทั้งตัว แต่กลับไม่มีชิ้นไหนที่ราคาต่ำกว่าเลขสี่หลัก¹ ยิ่งนาฬิกาเรือนนั้นต้องบวกเลขศูนย์เพิ่มไปอีกสองตัว

เขาผละหนือออกมาเงิบๆ ผ่ากันเบื่อนผืนสกรปรกที่เขาสวมอยู่ตอนนี้ช่างดูไม่ได้เลยจริงๆ ทว่าเพิ่งถอยได้ก้าวเดียว มือใหญ่ๆ ของเซวียเม่าเซินก็ดันหลังเขาไว้ “เสี่ยวจวง นี่หลานชายปู่ กู่จิวเหยียน”

จวงฝานชินทำได้เพียงตอบกลับ “สวัสดิ์ ฉันทวงฝานชิน อยู่ที่นั่นเหมือนกัน”

แนะนำตัวเสร็จ สายตาของกู่จิวเหยียนก็หยุดลงที่จวงฝานชิน

เขามองก้อนเมฆบนเครื่องบิน มองต้นไม้เขียวข่มในทรงเจิงขณะอยู่บนรถออฟโรด หลังจากงีบหลับแล้วลงจากรถ ก็เห็นเพียงแสงแดดอันเจิดจ้า ทว่าเวลานี้ เขาเห็นจวงฝานชิน เด็กหนุ่มผู้สวมผ้ากันเบื่อน ผิวขาวกระจ่างใส เรียวแขนเล็กที่ไหล่พ้นออกมา นั้นมีรอยสีเขียวเบื่อนอยู่

กู่จิวเหยียนจ้องหน้าจวงฝานชินอย่างเปิดเผย เขาเห็นดวงตากกลมโต คู่สวย ใบหน้ามีมิติได้รูป และปลายผมหยิกลอนหยาบๆ

เขาพูดแบบขวานผ่าซาก “ลูกครึ่งหรือ”

จวงฝานชินชะงัก “กรี๊ปเลือดเอครึ่งหนึ่ง กรี๊ปเลือดบีครึ่งหนึ่ง...”

เขายกมือขึ้นเกาแก้ม พอนิ้วสัมผัสโดนหน้าถึงนึกขึ้นได้ว่าแก้มที่ถูกหยิก

¹ ในบริบทนี้หมายถึงเงินหยวน 1 หยวน เทียบเท่ากับ 5.26 บาทโดยประมาณ

เมื่อก็ยังไม่จบอยู่นิดๆ ตอนนี่เอง กู้จั่วเหยียนก็เดินเข้ามาใกล้ ตัวสูงใหญ่มากจริงๆ ถึงขนาดบดบังแสงอาทิตย์เบื้องหน้าได้มิด

เซวียเม่าเซินซึ่งยังคงติดต่อกับความสุขเอ๋ยขึ้น “เสี่ยวจวง เขายังใหม่กับที่นี่ พวกเธออายุไล่เลี่ยกัน ว่างๆก็พาเขาออกไปเที่ยวรอบๆหน่อยนะ”

จวงฝานซินมองกู้จั่วเหยียนพลางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ไม่มีปัญหาอะไรตรงเจิ้งยินดีต้อนรับนาย”

กู้จั่วเหยียนยิ้มน้อยๆรับคำ แต่รอยยิ้มนั้นช่างบางเบาและหายวับไปอย่างรวดเร็วราวกับไม่สบอารมณ์ แถมยังมองไม่เห็นความพึงพอใจที่เจ้าตัวมีต่อเมืองนี้แม้แต่น้อย

รถจอดเรียบร้อยก็ทยอยชนกระเป๋าดูทางลงที่ละใบ เซวียเม่าเซินถาม “จริงสิ จั่วเหยียน ทำไมเป่าเหยียนถึงมาด้วยล่ะ”

กู้จั่วเหยียน “ผมบอกว่าจะไปแคมป์ฤดูร้อนของดิสนีย์ เธอก็เลยจะตามมาด้วยครับ”

ตอนนี่เอง กู้เป่าเหยียนถึงรู้ตัวว่าโดนหลอก “พี่...พี่หลอกหนูนั่นหรอ”

กู้จั่วเหยียน “มีวันไหนที่ฉันไม่หลอกเธอล่ะ”

กู้เป่าเหยียนโกรธจนควันออกหู กระโดดลงบนพื้นแล้วไล่ตีพี่ชายแท้ๆของตัวเอง แต่กู้จั่วเหยียนทั้งสูงทั้งขยาว ไม่ยอมให้น้องสาวไล่ตีได้อยู่แล้ว เซวียเม่าเซินหัวเราะชอบใจ เดินจูงสุนัขตามหลัง กลับไปซึ่มซับช่วงเวลาแห่งความสุขของครอบครัวด้วยกันที่บ้าน

ตกเย็น จวงฝานซินวาดภาพเสร็จก็ได้รับเชิญให้ไปกินข้าวที่บ้านของเซวียเม่าเซิน แม่ของเธอ ‘จ้าวเจี้ยนชิว’ เป็นนักออกแบบสวนชื่อดังของประเทศ ในบ้านเลยเต็มไปด้วยต้นไม้และดอกไม้ ดังนั้นเขาจึงเลือกไม้ดอกสองสามกระถางเป็นของขวัญในการไปฝากห้องครั้งนี้

ตรอกเก่าแก่แห่งนี้มีบ้านแค่นี้ไม่กี่หลัง แต่ละหลังไม่แออัดและตั้งอยู่ห่างกันพอสมควร จวงฝานซินเดินช้าๆ พร้อมกล่อ่งในอ้อมแขน ยังไม่ทันก้าวพ้นประตูรั้วก็ได้ยินเสียงเท้าของเจ้าเยอรมันเซฟเพิร์ต

ประตูรั้วบ้านเซวียเปิดแง้มไว้ กู้จั่วเหยียนกำลังเล่นกับสุนัขอยู่ในสวนทางตาเหลือบไปเห็นร่างใครบางคน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นจวงฝานซินยืนอยู่ข้าง

ประตุ๊ว ข้างเป็นองศาที่อัศจรรย์ เหนือศีรษะจวงฟานซินคือแสงสีแดงเข้มของ ตะวันยามโพล้เพล้ จึงไม่แน่ใจนักว่าสิ่งที่จวงฟานซินสวมคือสีขาวหรือสีส้ม ไบหน่ามันไม่มีติมาจากจริงๆ ยามแสงตกกระทบจะเกิดแสงและเงาที่ชวนมองราวกับ ภาพวาดสีน้ำมัน

จวงฟานซินเอ่ยขึ้น “ช่วยฉันถือหน่อยได้ไหม”

กู่จิวเหยียนเดินไปหาอย่างไม่ค่อยเต็มใจ เขารับกล่องมา หนักใช้ได้ ข้างในคือต้นไม้ที่มีดอกไม้แย้มบานสองสามกระถาง เดินถึงหน้าบ้านก็วางกล่อง ไว้บนบันได แล้วทั้งคู่ยืนนิ่งอย่างเก้อเขิน

จวงฟานซินเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ปลายผมยังไม่แห้งสนิท ผมที่เป็นลอน ไม่ได้หยิกมากเหมือนตอนปกติ กู่จิวเหยียนเหลือบมองเขาก่อนถามขึ้นลอยๆ “ลอนธรรมชาติเหรอ”

เขาตอบ “ตัดเอา ก็ปิดเทอมฤดูร้อนอยู่ไง”

เอ่ยจบ บรรยากาศก็ค่อยๆ อึมครึมลงอีก จวงฟานซิน “ฉันสักด้วยนะ นายอยากดูไหม”

จากที่เขาประเมิน คนเย็นชาอย่างกู่จิวเหยียนไม่มีทางอยากดูแน่ๆ แต่ เขาทามไปแล้ว จะให้หน้าแตกได้ไง ว่าแล้วก็ก้าวขึ้นบันไดเข้าไปใกล้ๆ แล้ว แหวกคอเสื้อไปด้านหลังโดยไม่รอให้อีกฝ่ายตอบ

มีรอยสักรูปหัวใจดวงเล็กบนลาดไหล่บอบบางข้างซ้าย ลายเส้นเล็ก ประณีต ราวกับเกาะอยู่บนกระดูกโอบปลาร้าจริงๆ กู่จิวเหยียนหลบตาลงมอง ไม่เพียงรอยสักที่เห็นชัด แต่เขายังสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมของเจลอาบน้ำบน ร่างกายจวงฟานซินด้วย

หลังบังคับให้คนอื่นดูสำเร็จ ด้วยความอับอาย จวงฟานซินจึงทำที่นั่งลง เล่นกับสุนัข แถมยังเปลี่ยนเรื่องถามว่าอีกฝ่ายตั้งชื่อให้สุนัขว่าอะไร

กู่จิวเหยียน “PC39747”

จวงฟานซินผงะ ตั้งชื่ออย่างกับสุนัขตำรวจแบบนี้คงไม่ผิดกฎหมาย ใช้ไหม ตอนนั้นเอง เซียวเม่าเชินที่อยู่ในบ้านก็ตะโกนเรียกทั้งคู่ไปกินข้าว เขากวักมือเรียกเจ้าเยอร์มันเซฟเพิร์ดพลาจออกคำสั่ง “PC39727 ไปกินข้าว!”

ตัวเลขแค่ห้าตัวยังจำไม่ได้ กู่จิวเหยียนขมวดคิ้วด้วยไบหน่าไร้อารมณ์

แต่แค่นี้ยังไม่จบ จวงฝานซินเงยหน้ามองเขา “เซวียเป่าเหยียน ไปกินข้าวกันเถอะ”

ชื่อแค่สามคำยังจำผิดไปตั้งสองคำ แกรมยังมาใส่นามสกุลแม่ให้เขาด้วย กู้จิวเหยียนตอบอย่างเย็นชา “ฉันชื่อเซวียเป่าไช?”

กระทั่งนั่งลงที่โต๊ะอาหาร ใบหน้าอันหล่อเหลาของกู้จิวเหยียนก็ยังคงอึมครึม แน่นอนว่าเขาไม่มีความสุขเลยตั้งแต่มาถึงทรงเจิง กลับกัน จวงฝานซินกลับยิ้มว่า แกรมตอนเปิดแชมเปญยังชนแก้วกับเซวียเม่าเซินอย่างรื่นเริงอีก

บนโต๊ะเต็มไปด้วยอาหารหลากหลายเมนู นอกจากอาหารที่แม่บ้านหุงทำแล้ว เซวียเม่าเซินก็ยังเข้าครัวอบพิซซ่าเองด้วย

จวงฝานซินรับรู้ได้ว่ากู้จิวเหยียนเป็นคนไม่ค่อยพูด จึงนั่งกินพิซซ่าอย่างเงียบๆ กินข้าวเสร็จ เขาพากู้เป่าเหยียนไปปลูกต้นไม้ในสวน พะเน้าพะนอจนเด็กหญิงเกือบลั่นสนว่าเขาต่างหากที่เป็นพี่ชายแท้ๆ ของเธอ

พลบค่ำ จวงฝานซินล้างมือเตรียมกลับบ้าน เขานั่งยองๆ บอกลากู้เป่าเหยียนและเจ้าเยอร์มันเชฟเฟิร์ดหน้าประตูรั้ว “สาวน้อย นิ่งเครื่องบินมาคงเหนื่อยแยะ รีบเข้านอนเถอะ”

เด็กผู้หญิงมักชอบพี่ผู้ชายเสมอ กู้เป่าเหยียนจึงเอ่ยอย่างรู้ความ “พี่เสียดวง พรุ่งนี้เข้าหนูจะตื่นมารดน้ำต้นไม้ค่ะ”

จวงฝานซินยิ้มแล้วหันไปพูดกับเจ้าเยอร์มันเชฟเฟิร์ด “PC39787 พรุ่งนี้ไปกินขนมบ้านฉันด้วยล่ะ”

กู้จิวเหยียนที่เดินตามหลังน้องสาวและสุนัขได้ยินเข้าพอดี แต่ชี้เกียจแก้ให้ จึงทำเพียงยืนล้วงกระเป๋าอยู่ข้างๆ จวงฝานซินยืนขึ้น โบกมือพลางเอ่ยติดตลก “เป่าไช บ้ายบาย”

กู้จิวเหยียนถาม “นายชื่ออะไรนะ”

จวงฝานซิน “จวงฝานซินไง จำได้ไหม”

กู้จิวเหยียน “ฝานที่มาจากคำว่าธรรมดา ซินที่มาจากคำว่าเสียใจ?”

จวงฝานซิน “ฝานที่มาจากคำว่าไม่ธรรมดา ซินที่มาจากคำว่ามีความสุข

² ตัวละครหญิงในวรรณกรรมจีนเรื่อง ความฝันในหอแดง (红楼梦)

ต่างหาก”

นี่มันการเอาคืนกันชัด ๆ จวงฝานชินแหม่มริมฝีปาก ดูอ่อนข้อระคน เป็นมิตร ไฟดวงเก๋หน้าประตูรั้วไม่ค่อยสว่างนัก มองเห็นแค่ภาพเบื้องหน้าได้ในระยะสองเมตรเท่านั้น เขาเดินถอยหลัง ขณะจะเดินพ้นรั้วมีสองเมตร เท่านั้น ก็หยุดนิ่ง

จวงฝานชิน “นายจำฉันไม่ได้เลยเหรอ”

กู่จิวเหยียนชะงักไปชั่วขณะ จดจ้องอีกฝ่ายภายใต้แสงไฟสลัวราวคุนเคุยกับภาพนี้ ทันใดนั้น ฉากเมื่อสามปีก่อนก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้า เขาบังเอิญพบกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งหน้าบ้านจวงฝานชิน

ตอนนั้นเป็นช่วงตรุษจีน จวงฝานชินกำลังจะไปสเก็ตซ์ภาพวิวที่ชนบทคืนก่อนวันเดินทางต้นเป็นหวัด และมีอาการเวียนหัวในเช้าวันเดินทาง ขณะก้าวออกจากประตูรั้วก็ชนเข้ากับกู่จิวเหยียนที่กำลังเดินผ่านหน้าบ้านเข้าอย่างจัง

เขาสะพายกระเป๋าใบโต เพราะเสียการทรงตัวจึงล้มก้นจ้ำเข้ากับพื้น เขาบ่นอุบ “เมื่อกี้นายชนฉันปลิวเลยนะ”

กู่จิวเหยียนส่งมือมาดึงจวงฝานชิน กล่าวขอโทษพร้อมทั้งตอบกลับ “ใครใช้ให้นายพอมขนาดนี้ล่ะ”

จวงฝานชินคิดว่าอีกฝ่ายอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน และตอนนี้ก็เป็นช่วงปีใหม่ แถมไม่ได้ตั้งใจชน เขาต้องรีบไปแล้ว จึงหยิบห่อลูกอมจากกระเป๋า มายัดใส่มือกู่จิวเหยียนพร้อมเอ่ยทิ้งท้าย “สุขสันต์ปีใหม่นะ”

เขาหายไปต่างจังหวัดหนึ่งสัปดาห์ พอกลับมา กู่จิวเหยียนก็กลับไปแล้ว เขาไม่รู้ว่านั่นคือหลานชายของเซียวเม่าเชิน แล้วพวกเขา ก็ไม่ได้เจอกันอีก ไม่คิดเลยว่าสามปีผ่านไป วันนี้พวกเขาจะได้เจอกันอีกครั้ง

หลังจากรำลึกความทรงจำแล้ว จวงฝานชินก็ถาม “จำได้หรือยัง”

กู่จิวเหยียนหลุดยิ้ม “จำได้แล้ว”

ถือว่านี่เป็นรอยยิ้มที่แท้จริงครั้งแรกของเขาในวันนี้เลย

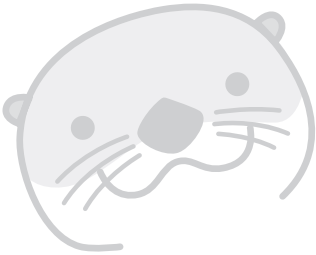
จวงฝานชินโบกมือ “งั้นฉันกลับแล้วนะ”

เขาหันหลังเดินออกไป เส้นผมที่เป็นลอนน้อย ๆ นั้นพลิ้วไหวเบา ๆ ตามสายลมยามค่ำคืน ราวกับหางแมวจรจัดที่กวัดแกว่งยามวิงอย่างสุดกำลังเพื่อ

หลบภัย

ก๊อจ้วเหยียนปิดประตูรั้วแล้วกลับเข้าบ้านเช่นกัน จู่ๆ ความทรงจำที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าวก็เด่นชัดขึ้นมา เด็กชายที่ถูกเขาชนจนปลิวเอ๋อด้วยเสียงขึ้นจุมุกว่า ‘สุขสันต์ปีใหม่’ แถมยังยึดบางอย่างใส่มือเขา...

ลูกอมที่ไหนกัน ที่จวงฝานชินยัดใส่มือเขาตอนนั้นมันห่อยาแก้หวัดชัดๆ

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

กัจฉ์เวหียบจบงสุนังตัวโต และน้องสาวกลับไปนอนอย่างไม่วิบร้อน

เมื่อฟ้ามืด บรรยากาศก็เงียบสงบ เป็นธรรมดาที่เด็กน้อยจะคิดถึงบ้าน กัจฉ์เวหียบอ้าปากหวาพลงถามเสียงหงอย “พี่ เราจะกลับบ้านกันเมื่อไหร่หรือ”

กัจฉ์เวหียบ “เธอคิดถึงบ้านตอนไหนก็โทร.หาแม่ เตียวแม่ส่งคนมารับ”

กัจฉ์เวหียบเน้นคำ “หนูพูดว่าเรา แล้วพี่ละ”

กัจฉ์เวหียบตอบ “ฉันไม่กลับ”

สองพี่น้องเดินขึ้นบันได แม่บ้านหอยอยู่ในห้องเพื่อรออาบน้ำให้กัจฉ์เวหียบ กัจฉ์เวหียบเข้าไปส่งเธอในห้อง เอ่ยว่า “ราตรีสวัสดิ์” จากนั้นก็กลับห้องนอนตัวเอง กระเป๋าเดินทางยังวางอยู่ที่พื้น เพราะขี้เกียจเก็บ เขาจึงหยิบกางเกงขาสั้นออกมาตัวเดียว

อาบน้ำเสร็จก็นอนแผ่หลาบนเตียง หลังจากปิดไฟและห่มผ้า กัจฉ์เวหียบก็หลับตาลง

คืนแรกในทรงเจิง ผ่านไปสองชั่วโมง เขามั่นใจแล้วว่าคืนนี้คงนอนไม่หลับ

กัจฉ์เวหียบลุกจากเตียง ฝ้าปูที่นอนยับยู่ยี่เพราะเขานอนพลิกไปมา หมอนอีกใบก็ลงไปนอนแอ้งแม้งบนพื้น เขาเปิดประตูกระจกบานสูงจรดพื้น แล้วเดินออกไปนอกกระเบียง ลมกลางดึกยังร้อนเช่นเคย แก้อี้หวายด้านนอกไม่รู้ถูกนกไรรุมรยาทตัวไหนมาซึ่รดไว้

เขารับคำ “ได้ละ เลิกเรียนแล้วผมจะไปหาเขา”

จงฟานซินเรียนวาดภาพ แม่ของเขา จ้าวเจี้ยนชิวเป็นนักออกแบบสวนชื่อดังของประเทศ ส่วนพ่อของเขา จวงเสี้ยนหยางเป็นศาสตราจารย์อยู่ที่วิทยาลัยศิลปะ ทุกคนในบ้านล้วนเกี่ยวข้องกับศิลปะ บ้านที่อาศัยอยู่ตอนนี้ก็ออกแบบโดยเขากับจวงเสี้ยนหยาง

หลังตกปากรับคำแล้ว จวงฟานซินก็ไปเรียนพิเศษ เขาเรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์สองคาบติด ได้กลับบ้านอีกทีก็เที่ยงพอดี

เขาเลี้ยวจักรยานเข้าไปในซอยเล็กๆ บนแฮนด์จักรยานห้อยถุงกล้วยเตี้ยลูกชิ้นเนื้อ เขาไม่ได้กลับบ้านตัวเอง แต่ขี่ตรงไปสุดซอย ถึงหน้าบ้านก็ตีตกริ่งจักรยาน เจ้าเยอร์มันเซฟเฟอร์ได้ยินเสียงก็วิ่งออกมาจากข้างใน ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าบ้านของตัวเองอย่างแข็งขัน

กู่เปาเหยียนตามออกมาดู พอเห็นว่าเป็นจงฟานซินก็รีบเปิดประตูให้ จวงฟานซินจอดจักรยานเรียบร้อยและเอ่ยถาม “สาวน้อย กินข้าวเที่ยงหรือยัง”

กู่เปาเหยียน “หนูกินแล้วค่ะ แต่พี่เขายังไม่กิน เขาบอกว่าอาหารที่พี่หูทำให้ไม่ถูกปาก”

ไม่ถูกปากจริงๆ หรือแค่อารมณ์ไม่ดีก็เลยไม่อยากกิน จวงฟานซินเห็นชั้นล่างไม่มีใครอยู่จึงขึ้นไปดูชั้นสอง ประตูห้องนอนเปิดค้างไว้ ข้าวของวางเกลื่อนบนพื้นราวกับเพิ่งโดนโจรขึ้นบ้าน

เขาเคาะประตู “ฉันเข้าไปได้ไหม”

กู่เจิวเหยียนมองตามเสียงก่อนเอ่ยเสียงเรียบ “ตามสบาย”

จงฟานซินก้าวเข้าไปข้างใน ขณะลอบสังเกตผนังกับพื้นก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ “บ้านฉันไม่มีคนอยู่ ไม่อยากกินข้าวคนเดียว ก็เลยแวะมาเล่นที่นี้ นาย...กำลังจัดห้องอยู่หรือ”

“อืม” กู่เจิวเหยียนตอบพลางดึงภาพวาดรูปโทเทม¹บนผนังออก จากนั้นก็ไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ อีก จวงฟานซินรู้สึกเจื่อนจึงยังไม่เริ่มคุย เขาถือวิสาสะนั่งลงบนพื้น กินกล้วยเตี้ยลูกชิ้นเนื้อให้อืมท้องแล้วค่อยๆ ดื่มน้ำ

¹ สัญลักษณ์ประจำชนเผ่าในสมัยโบราณ

ลูกขึ้นเนื้อสีลูกกับเส้นก๋วยเตี๋ยวที่ทำสดใหม่ตึงดูเจ้าเยอรมันเซฟเพิร์ตให้ตามกลืนมาภายในห้าวินาที

จวงฝานซินสุดเส้นก๋วยเตี๋ยวเสียงดังก่อนกัดลูกขึ้นเนื้อตามเข้าไปหนึ่งลูก กู้เป่าเหยียนวิ่งตามกลืนมาอีกคน เขาป้อนลูกขึ้นสาวน้อยหนึ่งลูก เจ้าเยอรมันเซฟเพิร์ตหนึ่งลูก และเหลือลูกสุดท้ายในชาม

ตอนนี้เอง ท้องกู้จ้วเหยียนก็ร้อง “โครก” เสียงดังฟังชัด

จวงฝานซินมองไปทางเตียง กู้จ้วเหยียนกำลังนั่งก้มหน้านิ้วควมวดเล่นโทรศัพท์ เขายกตะเกียบขึ้น “ลูกนี้ให้นาย”

กู้จ้วเหยียน “ไม่กิน”

จวงฝานซินไม่รบเร้าและไม่ได้ถือชวนคุย หันมาป้อนลูกขึ้นใส่ปากตัวเอง เขาเซ็ดปากลกๆ จากนั้นก็หยิบปึกกระดาษสเก็ทซ์ภาพออกมาจากกระเป๋านักเรียน แล้วเริ่มวาดอะไรงงอย่าง

บรรยากาศในห้องค่อนข้างเงียบ กู้จ้วเหยียนเหลือบมองจวงฝานซินเป็นครั้งคราว เขาอยากรู้ว่าอีกฝ่ายวาดอะไรงงอยู่ แต่มองไม่เห็น เห็นเพียงบอยผมที่ปรกบนหน้าผากจวงฝานซินเท่านั้น

พริบ จวงฝานซินวาดเสร็จแล้วหนึ่งแผ่น และกำลังเริ่มวาดแผ่นที่สอง

กู้จ้วเหยียนทนไม่ไหวจนต้องเอ่ยถาม “วาดอะไรนะ”

“รอแป็บ” จวงฝานซินตอบแค่นั้นและไม่เอ่ยอะไรอีก วาดเสร็จจึงจุกขึ้นแล้วเดินไปนั่งข้างกู้จ้วเหยียน “คุณลูกค้า พอใจไหม”

กู้จ้วเหยียนรับมา บนกระดาษสเก็ทซ์ภาพสองแผ่นมีภาพร่างสองแบบ แปลนห้องนอนรวมทั้งระเบียงที่วาดด้วยลายเส้นสะอาดเรียบร้อย ภายในห้องดูเรียบง่ายมากขึ้น การจัดสรรพื้นที่ก็ดูสบายตาเป็นพิเศษ

“ตรงนี้ทางออกมาได้ด้วยนะ” ปลายนิ้วจวงฝานซินจิ้มลงบนกระดาษ “นายจะเอาของตัวเองมาวางก็ได้ หรือถ้ารู้สึกโล่งเกินไป จะเอาที่นอนหมามาวางด้วยก็ได้เหมือนกัน”

กู้จ้วเหยียนมองภาพตรงหน้าแล้วหันไปมองจวงฝานซิน ดัดผม มีรอยลักกินพิชซ่าแถมตุ้ย ตัวเลขห้าตัวยังจำไม่ได้ ชื่อสามคำก็เรียกผิดไปแล้วสอง เขานึกว่าจวงฝานซินจะมีดีแค่หน้าตาเสียอีก

...เขาคงประหม่นผิดไปสินะ

จงฝานซินสังเกตเห็นปฏิกริยาของกู่จิวเหยียน เขาดูออกว่ากู่จิวเหยียนชอบการออกแบบของเขา แต่ก็รู้เช่นกันว่าผู้ชายที่เย็นชาราวกับขีดหินคนนั้นคงไม่มีทางรับไปง่ายๆ แน่

ว่าแล้วก็คว้าหมับเข้าที่มุมกระดาดแล้วใช้จิตวิทย์ย้อนกลับ² “ฉันไม่ได้ช่วยนายฟรีๆ นะ”

กู่จิวเหยียนเงยหน้าขึ้น “เท่าไร?”

จงฝานซินคิดไม่ถึงว่าจะได้คำตอบแบบนี้ “ลูกคำแบบนายนี่ดีจริงๆ...” แน่نونว่าเขาไม่ได้ต้องการเงิน แต่ก็คิดข้ออ้างอย่างอื่นไม่ออกจึงหยิบใบงานสองแผ่นออกมาจากกระเป๋า “ช่วยฉันทำการบ้านสิ”

กู่จิวเหยียนไม่ชอบเป็นหนี้บุญคุณใคร แบบนี้ก็ตีเหมือนกัน อย่างน้อยก็มีอะไรให้ทำฆ่าเวลา ส่วนจงฝานซินก็ไม่ใช้เด็กบ๊วยหลังห้อง ครั้งแรกที่ขอให้คนอื่นทำการบ้านให้จึงรู้สึกประหม่าไม่น้อย เขาถามอย่างกังวล “นายจะทำได้กี่คะแนนนี่ย”

กู่จิวเหยียน “นายขอกมาเลย”

จงฝานซินเบิกตาโตเมื่อได้ยินคำพูดโอ้อวดอย่างคนหลงตัวเอง เขาดูไม่ออกว่ากู่จิวเหยียนพูดจริงหรือเล่น แต่ร้อยทั้งร้อยของเด็กผู้ชายล้วนชอบท้าทายเป็นธรรมดา เขาจึงใจเอ่อย “งั้นฉันเอาเต็มเลย”

กู่จิวเหยียน “ได้”

จงฝานซินอ้าปากเตรียมพูดอะไรต่อ แต่เหลือบดูนาฬิกาก็พบว่าเขาไม่มีเวลาแล้ว โกลั๊บบายสองครั้ง เขารีบเก็บกระเป๋า ไม่งั้นได้ไปสตุ๊ดไอ้สายแน่

“ฉันไปนะ” เขารีบร้อนวิ่งออกไป แต่ก็ไม่วายย้อนกลับมากำชับ “เรียนเป็นเรียน เล่นเป็นเล่น ข้อไหนนายทำไม่ได้ก็เว้นเอาไว้ละ”

กู่จิวเหยียน “ฉันม่่วเาก็ได้”

ได้ไงอะ จงฝานซินซู่ฟือ “อย่าเขียนอะไรไร้สาระนะ!”

กู่จิวเหยียนเอ่ยอย่างตัดรำคาญ “นายไปได้แล้ว”

² การให้บุคคลอื่นทำหรือพูดอะไรบางอย่างโดยบอกสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ต้องการ

เสียงเดินลงบันไดดังตึงตึงราวกับม้ากระโดด รอนจนกระทั่งการเคลื่อนไหว
เงียบลง อารมณ์กั้วจิวเหียนก็ดีขึ้นอย่างประหลาด

เขาหยิบใบงานลงไปชั้นล่าง ขอให้พี่หูกากับข้าวมาให้ จากนั้นก็นั่งกินข้าว
ที่โต๊ะอาหารพร้อมเขียนใบงานไปด้วย

กว่าจวงฝานซินจะออกจากสตูดิโอวาดภาพก็ค่ำแล้ว เขาขี่จักรยานมาถึง
ปากซอย ในคำคืนอันร้อนอบอ้าว เงาเสาไฟ ต้นไทร เสาโทรศัพท์ รวมถึง
เงาของเขาทอดยาวไปบนถนนภายใต้แสงสลัว

ไกลออกไป เขาเห็นร่างบึกบึนนำเกรงขามของเจ้าเยอรมันเชฟเพิร์ต

ด้านหลังร่างกำยำนั้นคือกั้วจิวเหียนที่กำลังยืนล้างกระเป่าเท้า ๆ

จวงฝานซินเบรจจักรยานเมื่อถึงหน้าบ้าน “ดีกแล้วทำไมเพิ่งพาหามา
มาเดินล่ะ”

กั้วจิวเหียนสูดหายใจ เขาพาสุนัขเดินเล่นในซอยเล็กๆ นี้อีกอบครั้งชั่วโมง
แล้ว ว่าพลาบส่งใบงานวิชาคณิตศาสตร์คืนให้ “อะ เสร็จแล้ว”

จวงฝานซินรับมาแล้วเอ๋ยยิ้ม ๆ “ขอบใจ เร็วใช้ได้” เขาจอดจักรยาน
แล้วจูงเจ้าเยอรมันเชฟเพิร์ตเดินเล่นรอบ ๆ เจ้าสุนัขลั่นห้อย ในขณะที่เขาเอง
ก็อดท้าวไม่ได้

จวงฝานซินกะพริบตาถี่ ๆ พยายามปลุกตัวเองให้ตื่น เพราะวังวุ่นมาทั้งวัน
ก็เลยหมดสภาพเหมือนคนเมา ท่ามกลางแสงไฟและแสงจันทร์ เขามอง
กั้วจิวเหียนด้วยดวงตาอันเหม่อลอย เห็นภาพซ้อนคล้ายย้อนกลับไปในช่วง
เทศกาลตรุษจีนเมื่อสามปีที่แล้ว

หน้าประตูรั้วตรงนี้ เขารีบร้อนวิ่งออกมา ส่วนกั้วจิวเหียนก็เดินผ่านมา
อย่างรวดเร็ว พวกเขาชนกันอย่างจัง ชนเสร็จก็จ้องหน้ากันแบบไม่มีใครยอมใคร
ต่างคนต่างคิดว่าอีกฝ่ายไม่ระวัง

จวงฝานซินถาม “นายจะอยู่ที่นี้นานแค่ไหน ปรับปรุงห้องใหม่จะเสีย
เวลาไปเปล่า ๆ ไหม”

กั้วจิวเหียน “น่าจะหนึ่งปี”

จวงฝานซินตะลึง “แล้วนายไม่ไปโรงเรียนเหรอ”

กั้วจิวเหียน “ย้ายโรงเรียน”

จวงฝานชินคิดไม่ถึง ไม่ได้เจอหน้าพ่อแม่แล้วก็เพื่อนที่โรงเรียนเป็นปีๆ แค่คิดก็หดหู่นัก ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าทุกอย่างโอเคก็คงไม่ต้องจากบ้านมาแบบนี้ ต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างแน่ๆ

เขาไม่อยากละลาบละลั้ง ไปได้แต่มองกู่จ้าวเหียนด้วยความสงสาร แล้วเอ่ยอย่างมีน้ำใจ “นายยังไม่คุ้นเคยกับที่นี่ ต่อไปถ้ามีอะไรก็เรียกฉันได้นะ”

พูดจบก็นึกขึ้นได้ พวกเขาไม่มีช่องทางการติดต่อกันด้วยซ้ำ คงไม่ใช่วิธีเดินมาหากันหรอกนะ จวงฝานชินหยิบโทรศัพท์ที่ออกมายื่นให้ “ขอเบอร์นายหน่อย”

กู่จ้าวเหียนกดเบอร์โทรศัพท์ที่ให้ เสร็จแล้วก็โบกมือและจูงเจ้าเยอรมันเซฟเพิร์ดจากไปแบบคูลๆ

ถนนเส้นนี้มีตึกมาก เขาเดินออกมาไม่กี่เมตร หน้าจอโทรศัพท์ก็สว่างวาบพร้อมข้อความจากหมายเลขที่ไม่รู้จัก มีเพียงสองคำ *[ราตรีสวัสดิ์]*

ราวกับมีความอ่อนโยนก่อตัวขึ้นในความมืดมิดทันใดนั้น เสียงตะโกนของจวงฝานชินก็แทงทะลุความอ่อนโยนมา “ไอ้คนไร้มารยาท ตอบกลับหน่อยสิ!”

กู่จ้าวเหียนสะดุ้งเฮือก ขยับนิ้วพิมพ์ข้อความ ทว่าสิ่งที่ตอบกลับคือ *[ขอบใจ]*

บทที่ 3

จวงฝานชินหมดแรง โชคดีที่พรงุ่นี่ไม่มีเรียนจึงนอนดึกได้ ตอนกลางคืน เขาอนอนชดตัวเล่นโทรศัพท์อยู่ที่ใต้ผ้าห่ม เพิ่งเพิ่มเบอร์โทรศัพท์ของกู่จ้าวเหยียน และตอนนี้ก็กำลังเพลินกับการดูโมเมนต์วีแชตของอีกฝ่าย

ตอนแรกเขาเปิดโดยไม่ตั้งใจเลยเลื่อนดูผ่านๆ แต่ตอนนี้กลับเลิกดูไม่ได้ ภายในห้องนอนมืดสนิท มีเพียงแสงจากหน้าจอโทรศัพท์ที่ส่องสว่าง ปลายนิ้วชี้ของจวงฝานชินเลื่อนหน้าจอไม่หยุด

“ว้าว...” เขาคlickเปิดรูปหนึ่ง ก่อนร้องออกมาอย่างตื่นเต้น

ถ้าจำไม่ผิด ในรูปน่าจะเป็นปราสาทสักแห่งทางตอนใต้ของฝรั่งเศส ที่ขึ้นชื่อเรื่องสวนสวย จ้าวเจี้ยนชิวเคยไปประชุมสัมมนานักออกแบบที่นั่น จวงฝานชินครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง แต่ยังไงก็นึกชื่อปราสาทไม่ออก รูปต่อมาโลเกชั่นย้ายจากตอนใต้ของฝรั่งเศสไปยังอเมริกาใต้แล้ว

กู่จ้าวเหยียนเดินทางไปแล้วทั่วโลก จวงฝานชินแค่ดูผ่านๆ ยังรู้สึกเหมือนได้เดินทางท่องโลกใต้ผ้าห่มไปด้วย

นอกจากรูปการเดินทางแล้ว กู่จ้าวเหยียนยังโพสต์รูปถ่ายในชีวิตประจำวันมากมาย ทั้งเล่นกีฬา เล่นกีตาร์ แถมยังมีรูปกู่เปาเหยียนโผล่มาเป็นครั้งคราว จวงฝานชินค่อนข้างแปลกใจ เขาคิดไม่ถึงว่ากู่จ้าวเหยียนจะเป็นคนชอบแชร์ชีวิตส่วนตัวให้คนอื่นเห็น

เขาค่อยๆ เลื่อนดูจนถึงโพสต์ของปีที่แล้ว จวงฝานชินพบว่ามีสามคนที่

มักปรากฏในรูปแบบย่อยๆ คงจะเป็นเพื่อนสนิทของกัจฉะเหียน หนึ่งในรูปที่ดีที่สุดคือรูปเด็กหนุ่มสี่คนในชุดขี่ม้า ทุกคนนั่งบนหลังม้าและหันมายิ้มให้กล้อง

เขาดูดีก्योंกลับไปไม่ได้ว่า ตั้งแต่ก้าวลงจากรถออฟโรด จนถึงตอนที่หันกลับไปรับใบงานคืนเมื่อตอนค่ำ ดูเหมือนกัจฉะเหียนจะไม่เคยยิ้มเลย แต่ในรูปถ่ายเหล่านี้กลับยิ้มแจ่ม ดวงตากล้าคู่ นั้นโค้งขึ้นเล็กน้อย จนสัมผัสได้ถึงความสุขที่ใสสมวัยผ่านหน้าจอ

จงฝานซินสายหัวอย่างนึกเสียดาย ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เพื่อนบ้านใหม่คนนี้จะมีความสุขและกลับมายิ้มแบบนี้ได้อีกครั้ง

จงฝานซินยังคงเลื่อนดูต่อไปอย่างไม่รู้เบื่อ ตื่นเต้นไปกับทุกรูป ไม่ว่าจะรูปท่องเที่ยวต่างประเทศหรือชีวิตประจำวัน ทว่าแต่ละครั้งกัจฉะเหียนจะโพสต์เพียงรูปเดียว เหมือนแค่บอกให้รู้ว่าไปไหนและทำอะไร ชี้เหนียวจริง ๆ

ทันใดนั้น เขาก็เลื่อนไปถึงโพสต์เพียงโพสต์เดียวที่เป็นรูปชุด มีสี่รูป จงฝานซินเปิดดู ในรูปคือคนสองคนในชุดฟันดาบ ดูเหมือนกำลังอยู่ในการแข่งขัน

ชุดฟันดาบสีขาวบริสุทธิ์ยืดหยุ่นและเข้ารูป เผยให้เห็นสัดส่วนของผู้สวมใส่ชัดเจน จงฝานซินสะดุดตาผู้ชายที่อยู่ด้านขวา ชายคนนั้นสูงกว่าเล็กน้อย ไหล่กว้าง ขาเรียวยาว แค่มิหันแบบนี้ แม้หน้าตาธรรมดาก็ไม่เห็นเป็นไร

ชื่นชมรูปแรกเสร็จก็เลื่อนดูรูปที่สอง ปลายดาบเบลอตตามการเคลื่อนไหว ทั้งสองยืนในท่าบุกและท่ารับ รูปนี้คงถ่ายในช่วงที่การแข่งขันกำลังดุเดือด มาถึงรูปที่สามก็รู้ผลแพ้ชนะ ฝ่ายที่สูงกว่าชุดดาบขึ้นสุดแขน พร้อมผู้ชมที่ลุกขึ้นปรบมืออยู่ด้านหลัง

จงฝานซินเลื่อนมาถึงรูปสุดท้าย พลันลืมหายใจไปชั่วขณะ รูปนี้เป็นรูปเดี่ยว กัจฉะเหียนในชุดฟันดาบสีขาว มือข้างหนึ่งถือดาบ มีอีกข้างถือหน้ากากที่เพิ่งถอดออก อยู่ในท่าผ่อนคลายและฝั่งผายของผู้ชนะ กำลังมองและเดินมาที่กล้อง รอยยิ้มนั้นดูเรียบเฉย ต่างจากรูปบนหลังม้าที่ยิ้มอย่างมั่นใจว่าต้องชนะ

จงฝานซินผ่อนลมหายใจช้าๆ ก่อนอุทาน “หล่อเป็นบ้า...”

กว่าจะรู้ตัวก็เลยเวลาเที่ยงคืนไปแล้ว จวงฝานชินค่อยๆ ดูรูปในโมเมนต์ วิเซตของกั้วจิวเหยียนจนหมด จากนั้นพลิกตัวพุบหน้าลงบนหมอน รู้สึกว่าตัวเอง โรคจิตชอบกล

เขาหลับไปแล้วตื่นอีกครั้งในตอนตะวันสายโດ่ง จวงเสี้ยนหยางกับ จ้าวเจี้ยนชิวออกไปทำงานแต่เช้าทั้งคู่ ในบ้านจึงไม่มีใครอยู่ รวมถึงไม่มีอาหาร ด้วย

จวงฝานชินกินขนมปังเพียงแผ่นเดียวให้อิ่มท้อง ยังกดีที่เป็นเด็ก รับผิดชอบ จึงรู้จักไปทำการบ้านในห้องอ่านหนังสือโดยไม่ต้องมีใครบอก ทำ ใบบางวิชาเคมีทั้งสองชุดเสร็จก็ย้ายไปห้องจำบทเรียนบนเก้าอี้หวดต่อ เขา รู้สึก ผ่อนคลายหลังจากเปิดโหมดนตรีฟังตัว อ่านย่อหน้าแรกเสร็จก็เริ่มทำเป็น ร้องโอดโอยทั้งที่ไม่ได้ปวดเมื่อย

ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงบีบแตรถี่ๆ ด้านนอก จวงฝานชินคงหลับไปแล้ว เขา วิ่งออกไปดูนอกระเบียง เห็นรถบรรทุกคันเล็กวิ่งไปทางบ้านสกุลเซวีย หลังจาก ประตูเปิดออก เจ้าเยอร์มันเซฟเฟิร์ดก็ใช้จังหวะนี้วิ่งออกมา

จวงฝานชินรีบวิ่งลงไปข้างล่างและจับสุนัขชุกซนตัวนั้นได้หน้าบ้านเขาพอดี ทว่ามองไปท้ายซอยกลับไม่เห็นเจ้านายผู้ถือรั้วของมัน

เขาไม่มีทางเลือก นอกจากพาเจ้าเยอร์มันเซฟเฟิร์ดกลับไปส่ง เมื่อขึ้นไป ขึ้นสองก็เห็นกั้วจิวเหยียนนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ส่วนกั้วเป่าเหยียนกำลังก้มหน้า วดภาพบนโต๊ะรับแขก สุนัขหลุดออกไปทั้งตัว แต่สองพี่น้องกลับยังนั่งสบายใจ เฝิบ

กั้วจิวเหยียนได้ยินเสียงก็เงยหน้าขึ้นก่อนทักทายเสียงเนือย “นั่งตามสบาย”

จวงฝานชิน “ถ้านายไม่ชอบหมาตัวนี้ ฉันขายให้ฉันใหม่”

กั้วจิวเหยียนทอดถอนใจ “ฉันให้นายอีกสองพันหยวน แล้วเอาน้องสาว ฉันไปด้วยเลย”

กั้วเป่าเหยียนเงยหน้าทันที “หนูไม่ปฏิเสธนะ”

จวงฝานชินไม่โกธธ แถมยังแอบกลั่นหัวเราะ เขาเดินไปนั่งบนเก้าอี้ตัวเล็ก หน้าโซฟา หันหน้าเข้าหาอีกฝ่ายด้วยความสูงคนละระดับ

รถบรรทุกจอดอยู่ด้านนอก มีเสียงการก่อสร้างในห้องนอน เขาถามด้วย

ความสงสัย “นายทำอะไรเธอ”

ก๊วยเจี้ยน “ปรับปรุงห้องใหม่”

ลงมือเร็วกว่าที่คิดแฮะ จวงฝานชินรู้สึกภูมิใจ รอคอยที่จะได้ลโฉมห้องนอนหลังปรับปรุงใหม่ เมื่อก้มหน้าลง เขาก็สังเกตเห็นกล่องที่วางข้างเท้า “นี่อะไรเธอ”

แฉวก ก๊วยเจี้ยนฉีกเทปกาวแล้วก็หยิบกีตาร์สีดำขึ้นมาจากกล่อง จวงฝานชินรู้สึกคุ้น ๆ เลยโพล่งออกไป “ใช้ตัวที่อยู่ในโมเมนต์วีเซตนายใหม่”

ก๊วยเจี้ยนแงยหน้า “นายเห็นแล้วรี”

จวงฝานชินยิ้มแหย ๆ พร้อมยอมรับ “อันที่จริงเมื่อคืนฉันดูโมเมนต์วีเซตนาย...จนเกือบเช้าถึงได้นอน”

ก๊วยเจี้ยนค่อนข้างแปลกใจ เขาเกาสายกีตาร์เบา ๆ พลังอ่อน “ก็แค่รูปไม่กี่รูป มีอะไรน่าดูกัน”

ในน้ำเสียงไม่ได้โอ้อวด ตรงกันข้ามกลับเจือไปด้วยความไม่สบายอารมณ์กับช่วงเวลาพิเศษเหล่านั้น

คนไม่ชอบโพสต์โมเมนต์วีเซตขนาดนี้แฮะอย่างจวงฝานชินเองด้วยความสงสัย “ถ้าไม่ชอบ งั้นโพสต์ทำไม”

“หนูรู้ค่ะ” ก๊วยเจี้ยนแย้งตอบ “พี่เขาโพสต์ให้คนตาดู”

เซวี่ยเม่าเซินใช้ชีวิตเพียงลำพังเพราะรักอิสระ แต่ก็ยังคิดถึงหลานชายและหลานสาวเสมอ ก๊วยเจี้ยนไม่ได้ชอบถ่ายรูปในทุก ๆ ที่ที่ไป แต่เพราะอยากให้ชายชราคลายความคิดถึงได้บ้าง จึงคอยอัปเดตสถานที่ปัจจุบันของพวกเขาอยู่เสมอ

จวงฝานชินคิดไม่ถึงว่าจะเป็นเพราะเหตุผลนี้ จึงอดประทับใจไม่ได้ “ทรงเหิงมีวิวสวย ๆ เยอะเลย ตอนนี้อยู่กับปู่เซวี่ย นายก็ถ่ายรูปส่งไปให้พ่อแม่ดูได้เหมือนกัน”

ก๊วยเจี้ยนหลุบตาลง “ไม่จำเป็น”

ความเป็นซาเพียงชั่วขณะนั้นซ่อนไม่มิด จวงฝานชินชะงักครู่หนึ่ง ก่อนเปลี่ยนเรื่องอย่างเข้าอกเข้าใจ “ไม่ถ่ายก็ไม่ใช่ไร ฉันก็ไม่ชอบถ่ายรูปเหมือนกัน” เขาพยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย “แต่ยังไงก็ต้องซื้อปิง

หน้อยนะ ไหนๆก็มาแล้ว จริงไหม”

ก๊อจ้วเหียนก้มหน้าเกากีตาร์โดยไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ

จวงฝานชินสะกิดเข้าก๊อจ้วเหียนพลางเกลี้ยกล่อม “อย่าอารมณ์เสียไปเล่น เล่นให้ฉันฟังสักเพลงสิ”

ก๊อจ้วเหียนเข้าใจผิดคิดว่าจวงฝานชินกำลังอ่อน จั๊นเล่นให้ฟังก็ได้ เขาปรับสายกีตาร์ จับปิ๊กแล้วเริ่มดีด หลังเล่นท่อนสั้น ๆ จวบลงก็สังเกตเห็นความรู้สึกในแววตาจวงฝานชิน

เขาถาม “ชอบหรือ”

จวงฝานชินพยักหน้าหงิก ๆ อย่างหนักแน่น ยืนด้านศิลปะของบ้านเขา เอนเอียงไปทางทัศนศิลป์ ไม่มีพรสวรรค์ด้านดนตรีเลยสักนิด ตั้งแต่เด็ก เขามักจะอธิบายคนที่ร้องเพลงเพราะ ๆ หรือเล่นดนตรีเก่ง ๆ

เขาถามอย่างอยากรู้ “เรียนกีตาร์ยากไหม”

ก๊อจ้วเหียน “ถ้าฉลาด ในโลกนี้ก็ไม่มียะไรยากเกินที่จะเรียนรู้หรอก”

จวงฝานชินเอ่ยเสียงอ้อมแอ้ม “ตอนเด็กใคร ๆ ก็บอกว่าฉันฉลาด...”

นี่เป็นการบอกอ้อม ๆ ว่าอยากลองเล่นบ้าง ก๊อจ้วเหียนรู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนใจเด็ดใจดำ เวลาสุนัขขอร้องดูหรือน้องสาวขออนุม เขาก็เต็มใจหามาให้ เห็นจวงฝานชินอยากเล่นกีตาร์ขนาดนี้ เขาก็พยักพืดหน้าไปข้าง ๆ “มานั่งตรงนี้สิ ลองเล่นดู”

จวงฝานชินตกตะลึง เขากับก๊อจ้วเหียนไม่ได้สนิทกันสักนิด รู้จักแค่ชื่อและเพศของอีกฝ่ายเท่านั้น เชื่อชาติไหนก็ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้นเขาต้องตะโกนใส่ ก๊อจ้วเหียนถึงยอมตอบข้อความ คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะเสนอตัวสอนกีตาร์ให้

เขานั่งลงข้าง ๆ ก๊อจ้วเหียน ทั้งคู่ใกล้ชิดกัน มือที่สัมผัสบนสายกีตาร์ก็ใกล้ชิดเช่นกัน เขาดีดเล่นแบบไม่รู้จังหวะสองสามครั้ง ก่อนถูกก๊อจ้วเหียนจับนิ้วกดลงบนสายกีตาร์ แล้วพาดิตรวกับกำลังเซ็ดหุ่นกระบอก

ดีด ๆ หยุด ๆ จนจบครึ่งเพลง ในที่สุดก๊อจ้วเหียนก็เข้าใจแล้วว่าทำไมครูสอนดนตรีถึงเก็บค่าเรียนแพงขนาดนั้น เขาหันไปถามเสียงหนึ่ง ๆ “พอใจยัง”

จวงฝานชิน “อืม พอใจแล้ว”

คำพูดที่หนักแน่นของเขาแสดงให้เห็นถึงความจริงใจ ตอบเสร็จก็มองเข้าไปในดวงตาอีกฝ่าย เมื่อสบแวตาคู่่นั้น ภาพที่เห็นเมื่อคืนก็ฉายชัดขึ้นมาในสมองเขาราวกับโคมมั่ววิง¹

เขาเอ่ย “ฉันอยากเรียนซ้ำมั่วด้วย”

กัจฉ์เหียนเอือมระอา “ไปบอกพ่อนายสิ”

จวงฝานซินเสริมต่อ “แล้วก็อยากเรียนพันดาบ”

ทำไมถึงได้คิดจะทำแบบนี้นะ กัจฉ์เหียนเหลือบมองเจ้าเยอร์มัน เซฟเพิร์ตที่อยู่ปลายเท้าเงียบๆ พลังคิดในใจ เพราะแกตัวเดียวเลยที่พาเข้ามา แต่ยังไงก็ต้องรักษามารยาทและท่าทีไว้ เขาเอ่ยประซด “มีอะไรที่นายอยากทำอีก ว่ามาเถอะ ไม่ต้องเกรงใจ”

จวงฝานซินหยุดคิด “ฉันอยากเห็นนายยิ้ม”

กัจฉ์เหียนชะงัก จู่ๆ ก็ไม่รู้ว่าควรแสดงออกยังไง จึงหันหน้าไปทางอื่นแล้วแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน จวงฝานซินรับรู้ได้ว่ากัจฉ์เหียนอึดอัดใจ กลัวทำให้อีกฝ่ายขุ่นเคืองจึงเขยิบไปอีกด้านของโซฟาเงียบๆ

เขาเปลี่ยนเรื่อง “...เพื่ออยากรู้ว่าสาวน้อยกำลังวาดอะไรอยู่”

จวงฝานซินโน้มตัวข้ามโต๊ะรับแขกไปดูกู๊เป่าเหียนวาดภาพ ผ่านไปนานก็ยังไม่ยอมยกหน้าขึ้น ตอนแรกตั้งใจใช้เด็กเป็นข้ออ้างเพื่อหลีกเลี่ยงจากความกระอักกระอ่วน แต่ดูแล้วซักเพลินก็เลยเริ่มนั่งวาดเป็นเพื่อนเธอ

ในบรรดาสีเมจิกร้อยกว่าแห่ง กู๊เป่าเหียนเกลียดสีดำที่สุด จวงฝานซินจึงเลือกสีด้ามวาด ด้วยทักษะและฝีมืออันชำรอง เขาจึงวาดเสร็จภายในไม่กี่นาที จากนั้นก็เซ็นชื่อด้านล่างด้วยความเคยชิน

กู๊เป่าเหียนถาม “พี่เริ่มวาดภาพตั้งแต่เมื่อไหร่หรอ”

จวงฝานซิน “สามขวบ”

กู๊เป่าเหียนโอดครวญ “งั้นหนูคงเริ่มไม่ทันแล้วสินะ”

จวงฝานซินพูดให้กำลังใจเด็กหญิง ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองยัง

¹ โคมไฟที่มีลักษณะพิเศษ เมื่อจุดเทียนไขในโคมไฟ แกของกระดาษซึ่งตัดเป็นรูปคนซึ่งมีท่าจะหมุนวนไปรอบๆ จึงดูเหมือนคนซึ่งมีกำลังวิ่งเป็นวงกลมรอบโคมไฟ

ไม่ได้ท้องหนังสือ จึงลุกพรวดแล้วจากไปทันที

รองชนะเลิศพีเท้าเจียบลง กู้จั่วเหยียนถึงเห็นว่าจวงผ่านซินลิมหีบภาพวาดไปด้วย เขาหีบขึ้นมาคู เป็นภาพวาดมือคู่หนึ่งที่เห็นกระดูกข้อมือชัดเจนลายเส้นของมือข้างซ้ายดูตันและคมกริบ ขณะที่ข้างขวาอ่อนโยนเป็นธรรมชาติใต้ฝ่ามือสองข้างมีเส้นเล็ก ๆ หกเส้นพาดผ่าน ซึ่งก็คือสายกีตาร์ทั้งหกสาย

กู้จั่วเหยียนถือภาพวาดไปยังระเบียบ มองลงไปก็เห็นแผ่นหลังจวงผ่านซินกำลังเดินออกไป เขาหีบโทรศัพท์แล้วกดโทรออก จวงผ่านซินชะงักพีเท้าหันกลับมามอง แล้วคว้า

“นายลิมหีบภาพวาดไปด้วย”

จวงผ่านซิน “งั้นให้นายเลยแล้วกัน”

กู้จั่วเหยียนถาม “ทำไมมือสองข้างไม่เหมือนกันล่ะ”

จวงผ่านซินหมุนตัวหันหลังกลับ ขณะเดินก็พูดไปด้วย “มือข้างซ้ายคือปัจจุบัน ข้างขวาคืออนาคต ตอนนี้นายไม่ค่อยมีความสุข แต่หวังว่าในอนาคตนายจะมี”

กู้จั่วเหยียนรู้สึกเหมือนถูกพูดแทงใจดำ “หมายความว่าไง”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณมาทรงเชิงทำไม แต่ฉันหวังว่าคุณจะชอบที่นี่” เสียงจวงผ่านซินอ่อนโยน “ตอนนี้มีมือถือสายจวงสุนซ์แล้วก็เล่นกีตาร์ ไม่น่าในอนาคตอันใกล้ นายอาจได้วางมือบนไหล่ของเพื่อนที่นี่ หรือแม้แต่จับมือคนที่นายชอบ”

กู้จั่วเหยียนคล้อยตาม เขามองตามศีรษะด้านหลังของจวงผ่านซินเจียบ ๆ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าคนที่เขาคิดบิบนักจะโรแมนติกมากกว่าคนทั่วไป และปฏิเสธไม่ได้ด้วยว่าตอนนี้เขารู้สึกว่าทรงเชิงสวยงามขึ้นจริง ๆ

ไม่กี่วินาทีต่อมา เขาก็เอ่ยขึ้น “นี่เพื่อนบ้าน หันมาหน่อยซิ”

จวงผ่านซินชะงักพีเท้าลงอีกครั้งแล้วหันกลับไประเบียบ เขาเห็นรอยยิ้มเล็ก ๆ บนใบหน้ากู้จั่วเหยียน แม้ไม่เห็นฟัน แต่ก็เห็นรอยยิ้มจริงใจ

เขาเองก็หลุดยิ้มเช่นกัน ตอนนั้นเอง มือก็แตะไปโดนกระเป๋ากางเกงเบา ๆ

ทำไมแบน ๆ

“นี่เพื่อนบ้าน เลิกยิ้มได้แล้ว” จวงฟานซินเอ่ย “...ฉันลืมกุญแจไว้ในบ้าน”

คราวนี้กุ๊ยจ้วเหียนยิ้มโชว์ฟันขาว เสียงที่เอื้อนเอ่ยก็น่าฟัง “งั้นขึ้นมาเล่นกีตาร์ต่อ”

